

RÚSSIA DIVIDIDA

Rússia, línia de fractura

Rússia és encara un dels països més enormes del planeta. S'estén per onze fusos horaris, des de la Bàltica fins al Pacífic, i dins seu es troben tota classe de situacions polítiques, socials i culturals. Aquest mapa orienta sobre el predomini de les posicions polítiques en cada zona de la Federació. Normalment és a les ciutats i al Pacífic on es concentren els partidaris de l'elitsin i la política de reformes; per altra banda, els contraris s'agrupen a les zones rurals. Hi ha, a més a més, aquells casos en què la tensió nacionalista és molt elevada, que es guien per uns patrons polítics particulars.

Conservadors

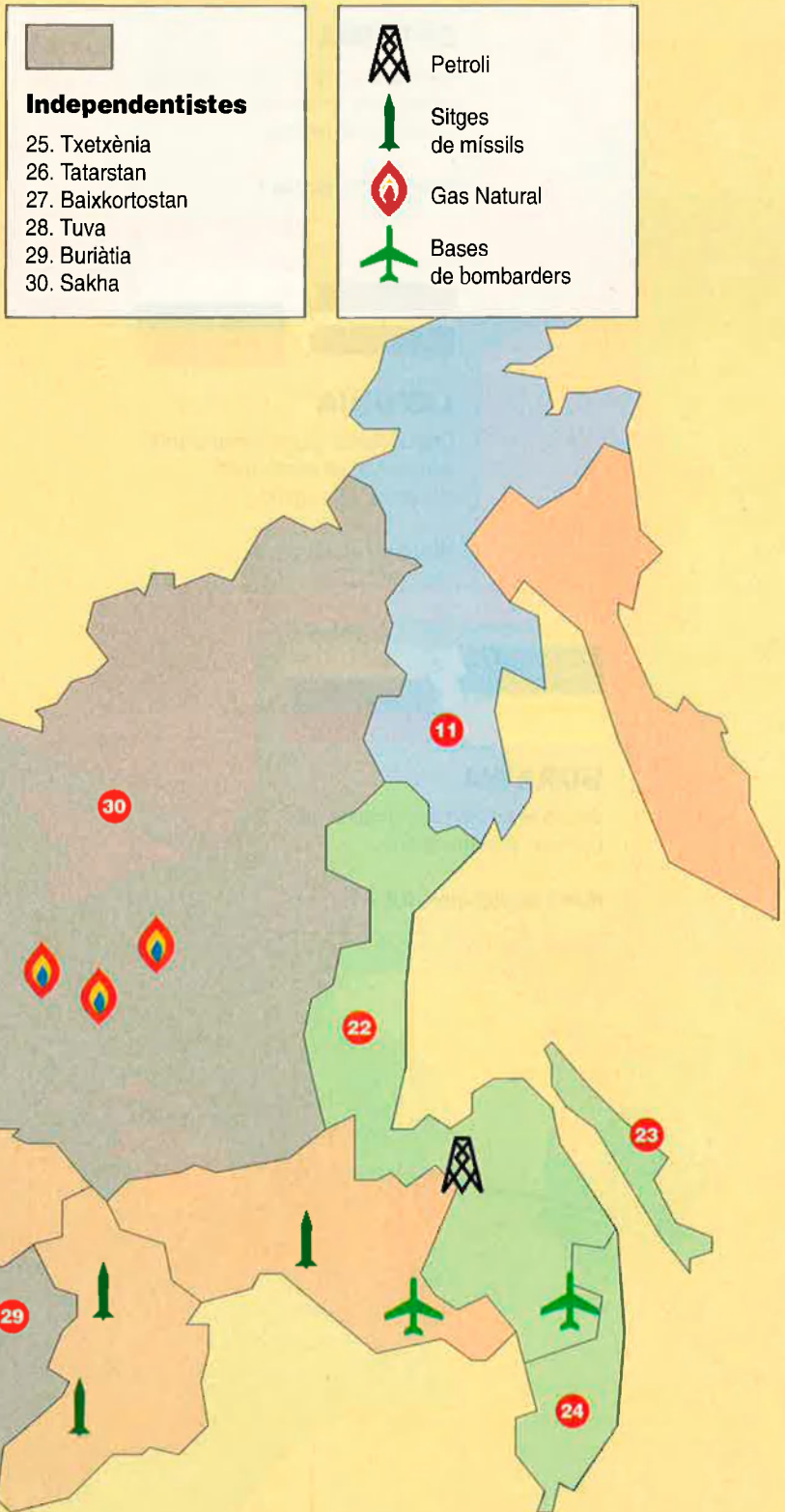
1. Oblast de Kursk
2. Oblast de Belgorod
3. Oblast de Vorònej
4. Oblast de Tàmbov
5. Regió de Ròstov
6. Krai de Kràsnodar
7. Oblast d'Omsk
8. Oblast de Tomsk
9. Oblast de Kèmorovo
10. Krai de Kràsnoiarsk
11. Oblast de Magadan

Reformistes

12. St. Petersburg
13. Tver
14. Iaroslavi
15. Moscou
16. Nijni Nóvgorod
17. Samara
18. Saràtov
19. Volgograd
20. Ob. de Perm
21. Ob. de Svèrdlovsk
22. Ob. de Khàbarovsk
23. Illa de Sakhalin
24. Primorski

El desafiament de les regions

Si repassem la pel·lícula dels fets hi ha un moment en què es trenca la prudència que els uns i els altres havien mantingut durant els primers dies de la crisi. Aquest moment és quan les regions decideixen de crear un organisme propi (ni de Ieltsin ni de Rutskoi) que reclama l'anomenada "opció zero". Aquesta opció zero consistia a retrotreure's a abans del colp d'estat i anul·lar tots els decrets, tant de Ieltsin com del Parlament. Formalment, i realment, la proposta pretenia ser equidistant de tots dos actors. Però en la pràctica qui resultava més tocat era Ieltsin, ja que havia d'empassar-se el colp d'estat —de fet els decrets del Parlament el que feien era reaccionar al colp. Això va catapultar tots dos actors. A Rutskoi i Khasbulàtov els va fer creure que tenien més força de la que realment tenien i a Ieltsin li va fer venir la por més intensa al cor. Quan les regions deien que si no es complien les seues ordres sabotejarien el poder central, estaven repetint la mateixa maniobra que Ieltsin va executar en el seu temps contra Gorbàtxov: desfer l'URSS per a quedar-se ell amb el poder. Ara les regions (i no només les nacionalitats no russes) amenaçaven, amenacen de fet, de desfer Rússia amb la mateixa intenció. En aquell instant Ieltsin va entendre que havia d'acabar per la via ràpida amb l'amotinament parlamentari. Cada hora que els amotinants es mantingueren desafiants era un argument més per a que aquells a qui veritablement tem Ieltsin, les regions, maniobraren en la seua contra.

El problema, la gran qüestió pendent, és que això no s'acaba ací. Les regions no necessàriament es plegaran a les ordres de Boris Ieltsin. Pot ser que algunes d'elles simplement agafen por i renuncien a enfrontar-se al president rus. Però què passarà ara si unes quantes continuen reclamant que Ieltsin invalide els decrets d'excepció? El president haurà de procedir contra elles, segons la seua lògica per contràries al procés de reforma. Però això ja no serà tan fàcil com conquerir un palau. Sobretot si es té en compte que la descomposició de Rússia és tan gran que una bona part de les unitats militars depenen, econòmicament fins i tot, dels executius regionals i no del poder central.

V. P.